

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/14/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119464349
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:6119464349.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: I. proti žalovanému: B. o zaplatenie sumy 4.469,89 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 3. novembra 2020, č.k. 4Csp/35/2020-117, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žiadna zo strán **n e m á** právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, súd prvej inštancie výrokom I. rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.763,39 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.761,40 eur od 01.12.2019 do zaplatenia, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. o trovách konania medzi stranami sporu rozhodol tak, že žalobca má nárok na ich náhradu v rozsahu 23,64 %.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 13.12.2019 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.669,89 eur v skladbe nezaplatená istina v sume 4.351,60 eur, úrok vo výške 116,30 eur, úrok z omeškania vo výške 1,99 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.351,60 eur od 26.11.2019 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Dôvodil, že so žalovaným uzatvoril úverovú zmluvu zo dňa 27.09.2016, na základe ktorej mu poskytol peňažné prostriedky vo výške 6.000,- eur, žalovaný však po vyčerpaní úveru porušil svoje zmluvné povinnosti a prestal uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas, preto žalobca rozhodol o predčasnej splatnosti úveru, oznámenie o čom doručil žalovanému. Pohľadávka žalobcu voči žalovanému ku dňu predčasného zosplatenia (dňa 25.11.2019) predstavovala 4.544,89 eur a pozostávala z:

- istiny poskytnutého úveru vo výške 4.351,60 eur (žalovanému bol na základe Zmluvy poskytnutý úver vo výške 6.000,- eur; do dňa zosplatenia uhradil na istinu sumu 1.648,40 eur, na základe čoho dlžná istina ku dňu zosplatenia predstavovala sumu 4.351,60 eur (poskytnutá suma 6.000,- eur mínus splátky istiny spolu vo výške 1.648,40 eur),
- úrokov 116,30 eur - dohodnutý úrok v zmysle Zmluvy, ktorý bol žalovaný povinný splatiť v rámci anuitných splátok poskytnutého úveru do predčasného zosplatenia. Úroková sadzba vo výške 9,90 % p.a. vyplýva zo Zmluvy,
- úrokov z omeškania 1,99 eur - každá omeškaná dlžná splátka je odo dňa nasledujúceho po jej splatnosti úročená aj úrokom z omeškania vo výške 5 % p.a

- poplatkov 75,- eur za upomienky (15,- eur/za každú) a výzvu na predčasné splatenie úveru (30,- eur) v zmysle Sadzobníka poplatkov, prípadne poplatky za vedenie úverového účtu, ktoré boli účtované na ľarchu úverového účtu, ich výška vyplývala priamo zo Zmluvy bod 1.2., a ktoré si žalobca od žalovaného v súdnom konaní neuplatňuje. Žalovaný po zosplatnení úveru do dňa podania žaloby neuskutočnil žiadnu úhradu. Súd vo veci rozhodol platobným rozkazom, proti ktorému žalovaný podal odpor, v ktorom uviedol, že omeškané splátky dodatočne uhradil, nevidí dôvod na zosplatnenie úveru. Vyhlásenie o predčasnej splatnosti mu nebolo doručené, ani upozornenie o možnosti tohto práva podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Podaním dňa 03.11.2020 žalovaný prostredníctvom zástupcu vzniesol námietku premlčania podľa § 103 Občianskeho zákonníka, pretože z listiny „prepočet zmluvných úrokov“ vyplýva, že žalovaný sa prvýkrát dostal do omeškania už s prvou splátkou splatnou zo dňa 20.10.2016, a premlčacia doba začala plynúť už dňa 21.10.2016 a uplynula dňa 21.10.2019. Žaloba bola podaná dňa 13.12.2019, došlo k premlčaniu celého práva, preto žiadal žalobu zamietnuť. Žalobca na podanej žalobe zotrval tvrdiac, že z predložených listín vyplýva, že žalovaný bol pred zosplatnením úveru v omeškaní so splácaním úveru, preto boli splnené zákonné podmienky na jeho zosplatnenie.

3. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že na základe Žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru zo dňa 27.09.2016 žalobca so žalovaným uzatvoril dňa 27.09.2016 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXX o poskytnutí bezúčelového úveru vo výške 6.000,- eur, ktorý bol aj žalovanému poskytnutý s uvedením v zmluve týchto podmienok: výška úveru 6.000,- eur, druh úveru: pôžička, Súbor poistenia: Súbor A, poplatok za poistenie schopnosti splácať úver: 2,23 eur, celková suma, ktorú musí dlžník vrátiť 9.036,96 eur, počet splátok: 96, splátka 91,01 eur, poplatok za poskytnutie úveru: 300,- eur, ročná úroková sadzba 9,90 %, RPMN 12,17 %, priemerná hodnota RPMN 14,48 %. Splátky sú splatné v 20. deň kalendárneho mesiaca, termín splatnosti 1. Splátky: 20.10.2016, splatnosť úveru: 20.09.2024. Dňa 20.09.2019 žalobca vyzval žalovaného na úhradu splátky, výzvu žalovanému odoslal dňa 24.09.2019, upozornil ho, že je v omeškaní, zároveň žalovaného v tejto výzve upozornil na uplatnenie práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Dňa 25.11.2020, t.j. po tejto predchádzajúcej výzve a upozornení na možnosť žiadať celý dlh v dôsledku omeškania s úhradou záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy a nerešpektovania predchádzajúcich výziev, žalobca vyzval žalovaného k okamžitej úhrade celého úveru, ktorú výzva bola na adresu žalovaného doručovaná prostredníctvom poštového podniku a doručená bola prevzatím dňa 29.11.2019. Ďalej z listín žalobcu, označených ako Prehľad splácania do (a po) predčasnej splatnosti a Prepočet zmluvných úrokov (č.l. 48-51) vyplýva, že za účelom splácania úveru žalovaný poukázal žalobcovi v nepravidelných dňoch v mesiaci, a to v čase od 25.10.2016 do 28.08.2019 sumu 3.237,82 eur a dňa 16.10.2019 sumu 0,78 eur, t.j. žalobcovi celkom do zosplatnenia uhradil sumu 3.238,60 eur, po zosplatnení neuhradil žiadnu sumu. Z predložených listín žalobcom a tvrdení žalobcu, ktoré neboli žalovaným popreté, súd zistil, že uplatnená suma 116,30 eur predstavuje úroky v dohodnutej výške 9,90 % ročne do dátumu zosplatnenia a uplatnená suma 1,99 eur predstavuje úrok z omeškania vo výške 5 % ročne odo dňa splatnosti každej splátky do jej úhrady resp. do času zosplatnenia. Z výpočtu RPMN prostredníctvom interaktívnej kalkulačky bežne dostupnej na verejnej internetovej sieti www.fininfo.sk/sk/kalkulacky/kalkulacka-rpmn <<http://www.fininfo.sk/sk/kalkulacky/kalkulacka-rpmn>> o výpočte RPMN pre spotrebiteľský úver vo výške 6.000,- eur s výškou mesačnej splátky 91,01 plus 2,23 eur pri počte splátok 96 a poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 300,- eur je známe, že pri úvere poskytnutom za podmienok uvedených v zmluve zo dňa 27.09.2016 (úver vo výške 6.000,- eur s dodatočným nákladom 300,- eur ako poplatok za poskytnutie úveru s mesačnou splátkou 93,24 eur pri počte splátok 96) je výška RPMN 12,87 % a výška celkovej sumy, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť 9.251,04 eur.

4. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 52 od. 1 - 4, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), b), d), g) a h), § 9 ods. 2 písm. k), § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSpÚ“) v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, § 497 Obchodného zákonníka, § 563, § 565, § 517 ods. 1, veta prvá, § 101, § 100 ods. 1, § 103 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/95 Z.z., s odkazom na ktoré predovšetkým vyhodnotil ako nedôvodnú a neúčinnú námietku premlčania vznesenú žalovaným dôvodiac, že žalobca podal žalobu na súd dňa 13.12.2019, z ktorého dôvodu, vzhľadom na ustanovenie § 100 a 101 Občianskeho zákonníka, by bolo premlčané právo, z ktorého nárok by vznikol pred 13.12.2016. Z rozhodných skutočností uvedených v žalobe však vyplýva, že žalobca si podanou žalobou takýto nárok neuplatňuje, pretože ako vyplýva z tvrdení žalobcu, pristúpil k zosplatneniu úveru potom, ako žalovaný neuhradil riadne a včas splátku splatnú do 20.08.2019, na ktorú

skutočnosť žalovaného dňa 20.09.2019 upozornil a dňa 25.11.2019 (potom ako žalovaný omeškanú splátku neuhradil) k samotnému zosplatneniu aj pristúpil. Žaloba bola podaná dňa 13.12.2019, t.j. včas počas plynutia lehôt uvedených v ust. § 100, 101 a § 103 Občianskeho zákonníka. Aj keď žalovaný vo vznesenej námietke uvádza, že sa žalovaný dostal do omeškania už s prvou splátkou (splatnou dňa 20.10.2016), z predložených listín vyplýva že táto splátka bola už dňa 25.10.2016 uhradená (t.j. v lehote troch rokov), a tiež splátka splatná dňa 20.11.2016, ktoré právo na ich úhradu (ak by ich žalovaný neuhradil, čo však žalovaný netvrdil), by vzhľadom na čas podania žaloby sa javilo ako premlčané. Keďže z dôvodov uvádzaných ďalej posúdil úver za bezúročný a bez poplatkov, všetky úhrady žalovaného boli započítané na istinu. Do 20.09.2019, kedy žalobca vypracoval výzvu pred zosplatnením, mal žalovaný žalobcovi uhradiť 35 splátok (po 93,24 eur) v celkovej sume 3.263,40, z ktorej sumy uhradil len sumu 3.238,60 eur, čo preukazuje, že splátku splatnú dňa 20.08.20219 riadne v plnej výške neuhradil, a tým že žalobca podal žalobu už dňa 13.12.2019, si svoj nárok uplatnil včas. Zmluvu, v ktorej má pôvod uplatnený nárok, posúdil ako spotrebiteľskú, na ktorú dopadajú normy spotrebiteľského práva, tiež zákon o spotrebiteľských úveroch. Skúmajúc jej obsah vo svetle ust. § 9 a § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch dospel k záveru, že táto neobsahuje správny a skutočný údaj podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k), a to ročnú percentuálnu mieru nákladov a tiež celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, musí byť vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmluve je uvedená táto celková čiastka v sume 9.036,96 eur, pričom z údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy je táto suma celkovej čiastky uvedená nesprávne, pretože pri dohodnutej výške mesačnej splátky 91,01 eur spolu s poplatkom vo výške 2,23 eur za poistenie úveru (t.j. celkom mesačná splátka 93,24 eur) pri ich počte (96) a spolu s poplatkom vo výške 300,- eur za poskytnutie úveru je táto celková čiastka vo výške 9.251,04 eur a nie 9.036,96 eur. Zo znenia zmluvy je zrejmé, že v zmluve sa nachádza predformulovaný text o poistení (schopnosti splácať úver) ako Súbor A, avšak zmluva vôbec nepredpokladá odmietnutie poistenia ako takého. Ani samotná žiadosť o poskytnutie spotrebného úveru, ktorá je formulárovou žiadosťou, možnosť odmietnutia poistenia nepredpokladá. Pokiaľ tvoril výšku splátky úveru aj poplatok za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 2,23 eur, mal byť nevyhnutne zahrnutý pre účely výpočtu celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť v spojitosti s úverom. Všetky tieto okolnosti nasvedčujú tomu, že poistenie uzavreté veriteľom nie je osobitnou službou poskytnutou dlžníkovi, ale bolo vecou obchodných nákladov samotného veriteľa, predchodcu žalobcu. Z uvedeného vyplýva, že dohoda o poplatku za poistenie schopnosti splácať úver, uvedený v základných parametroch úveru zmluvy o úvere, bola podmienkou uzavretia zmluvy a žalovaný musel podpísať aj dojednanie o poistnom resp. poplatku za poistenie, pokiaľ chcel dosiahnuť poskytnutie úveru. A preto náklady na poistenie bolo potrebné zahrnúť do celkových nákladov spotrebiteľa, pretože to bolo podmienku toho, aby žalovaný získal spotrebiteľský úver, alebo ho získal za ponúkaných podmienok. Ďalej je tiež zrejmé, vychádzajúc z výšky celkových nákladov úveru a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a výšky RPMN 12,17 % uvedenej v zmluve, že suma poplatku spojená s poistením schopnosti splácať úver dojednaného na dobu 96 mesiacov do nákladov zahrnutá nebola a potom aj výška RPMN (nielen celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť) bola uvedená nesprávne v nižšej miere (namiesto 12,87 %, napr. podľa výpočtov interaktívnej kalkulačky dostupnej na verejnej sieti pre výpočet RPMN pre spotrebiteľky úver). S poukazom na uvedené dospel súd k záveru, že i z tohto dôvodu je predmetný spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov, nakoľko v úverovej zmluve je obligatórny údaj nesprávny, je v neprospech spotrebiteľa čo spôsobuje, že veriteľ nemôže požadovať úroky a poplatky (priemernému spotrebiteľovi je poskytnutý klamlivý údaj o celkovej sume „preplatenia“ úveru). Z listinných dôkazov predložených žalobcom, ktoré zo strany žalovaného neboli žiadnym spôsobom popreté mal súd za preukázané, že žalovanému boli poskytnuté finančné prostriedky vo výške 6.000,- eur a žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti tým, že poskytnutý úver riadne nespĺcal, čo vyplýva z prehľadu o splácaní úveru, keď ku dňu 20.09.2019 (ku dňu vystavenia listiny Opakované upozornenia) mal mať žalovaný uhradenú sumu vo výške 3.263,40 (pričom uhradil len sumu 3.237,82), na čo bol žalovaný upozornený a i na možnosť zosplatnenia úveru listinou zo dňa 20.09.2019. Žalobca dňa 25.11.2019 pristúpil k zosplatneniu úveru, ktorú skutočnosť žalovanému oznámil písomnosťou, ktorá bola žalovanému prostredníctvom poštového podniku doručená dňa 29.11.2019. Pretože predložená uzatvorená zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle 9 ods. 2 písm. k) vyššie citovaného zákona (celková čiastka) a v zmluve je tak nesprávna výška RPMN v neprospech spotrebiteľa, bolo potrebné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov a žalovaný je tak povinný vrátiť iba istinu úveru, ktorá mu bola poskytnutá, bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný žalobcovi celkom uhradil 3.238,60 eur a na základe týchto skutočností a zákonných ustanovení žalobcovi

patrí právo len na zaplatenie zostatku poskytnutých finančných prostriedkov z úveru vo výške 2.761,40 eur (6.000,- mínus 3.238,60 eur) spolu s úrokom z omeškania do vyhlásenia predčasnej splatnosti vo výške 1,99 eur, keďže splátky žalovaný riadne a včas (ku dňu splatnosti jednotlivých splátok) nesplácal. Súd žalobcovi priznal teda celkom sumu 2.763,39 eur (2.761,40 plus 1,99) a vo zvyšnej časti istiny, úroku z úveru i s uplatneným úrokom z omeškania žalobu z dôvodov uvedených vyššie (úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov) zamietol. Súd uložil žalovanému tiež povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vo výške 1,99 eur (z jednotlivých omeškaných splátok do vyhlásenia splatnosti úveru) a následne i úrok z omeškania vo výške 5 % z priznanej istiny - zostatku nesplatených poskytnutých finančných prostriedkov po vyhlásení predčasnej splatnosti) odo dňa 01.12.2019, t.j. nasledujúcim dňom po tom, ako bol žalovaný celý zosplatený úver žalobcovi povinný zaplatiť (nasledujúci deň ako prevzal listinu o zosplatení, § 563 Občianskeho zákonníka) až do jeho úplného zaplatenia, a vo zvyšnej časti o zaplatenie úrokov z omeškania žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov rozhodol súd podľa § 255 CSP. Vo veci samej súd žalobe vyhovel v časti o zaplatenie istiny vo výške 2.763,39 eur (čo predstavuje 61,82 %), žalovaný bol úspešný v časti o zaplatenie istiny 1.706,50 eur (v ktorej časti súd žalobu zamietol čo predstavuje 38,18 %). Súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 23,64 % (61,82 mínus 38,18 %), pričom podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca, smerujúc svoje odvolanie voči zamietajúcej časti (výrok II.) a súvisiacej časti o trovách konania (výrok III.), navrhujúc odvolaciemu súdu zmenu napadnutého rozhodnutia v odvolaní dotknutej časti tak, že aj v tomto rozsahu bude jeho žalobe vyhovené a žalovaný tak bude zaviazaný zaplatiť mu plnú náhradu trov konania vzniknutých tak pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP (nesprávne skutkové a právne závery) namietal záver súdu prvej inštancie, že v zmluve absentujú, resp. nie sú uvedené správne zákonom predpísané obligatórne náležitosti, konkrétne, že v nej absentuje celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ako aj výška RPMN. Žalobca má za to, že celková čiastka, ktorú musí žalovaný zaplatiť zodpovedá násobku počtu splátok a výšky splátok a súčtu s poplatkom za poskytnutie úveru, čo predstavuje čiastku 9.036,96 eur, teda v súlade s § 2 ods. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého poistenie sa zarátava do celkových nákladov iba vtedy, ak spotrebiteľ musel poistnú zmluvu uzavrieť, o ktorý prípad tu však nešlo. Bolo vecou žalovaného, či poistenie využije, alebo nie. Z dokazovania nevyplýval opak. Poistné nebolo uvedené v celkových nákladoch spotrebiteľa v úverovej zmluve, pretože uzatvorenie poistenia nebolo podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy a nemalo vplyv na žiadnu podmienku úverovej zmluvy, čo sa vzťahuje aj k neopodstatnenému záveru súdu ohľadom výšky RPMN. Pokiaľ súd do celkových nákladov započítal aj poistné, je to v rozpore so zákonom a v dôsledku toho dospel k nesprávnemu záveru, že suma celkových nákladov nie je uvedená správne. V tomto smere odkazoval na rozhodnutia iných odvolacích súdov (príkladmo uznesenie KS Nitra, č.k. 8Co/123/2018 a KS Košice, č.k. 2CoCsp/41/2020). Poukázal tiež na to, že žalovaný nerozporoval skutočnosť, že poistenie nebolo povinné a teda, že na získanie úveru nemusel uzavrieť poistenie schopnosti splácať spotrebiteľský úver. Pokiaľ mal súd pochybnosti o dobrovoľnosti poistenia úveru, a teda aj o tom, či toto malo byť zahrnuté do celkovej čiastky a v tomto smere považoval žalobný návrh za neúplný, mal žalobcu vyzvať na doplnenie žaloby podľa § 129 ods. 1 CSP (poukazom na rozhodnutie KS Žilina, č.k. 11Co/33/2017 a ďalšie). Žalobca v odvolacom konaní, keďže nemal vedomosť o dôvodoch záverov súdu prvej inštancie vzťahujúcich sa k dojednaniu poistného, dopĺňa dôkazy a predkladá úverové zmluvy aj iných klientov z rovnakého obdobia ako je zmluva, ktorá je predmetom konania a ktorých poistenie nebolo dojednané, čo podľa neho je dôkazom o dobrovoľnosti poistenia úveru. Pokiaľ ide o výšku RPMN uvedenú v zmluve, trvá na tom, že výpočet bol správny. Odôvodnenie súdu s odkazom na internetovú kalkulačku výpočtu RPMN je nepresvedčivé. Podľa jeho názoru, rozsudok nie je dostatočne odôvodnený v jeho zamietajúcej časti a nie je podložený riadnou argumentáciou, v súvislosti s čím odkazuje na niektoré iné rozhodnutia odvolacích súdov (príkladmo KS BB 43Co/19/2017, KS Košice 9Co/114/2017 a ďalšie), čo indikuje posúdiac obsah tejto časti odvolania tiež k uplatneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, resp. d/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, resp. existencia inej vady).

6. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním, čo do jeho vyhovujúcej časti a súvisiacej o trovách konania (výroky I. a III.) napadol tiež žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu tak, že žaloba v plnom rozsahu bude zamietnutá

a bude mu priznané právo na náhradu trov konania z dôvodu, že podľa jeho názoru rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a tiež, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. h) a b), resp. d) CSP). Namietal nesprávne posúdenie ním vznesenej námietky premlčania, s odkazom na § 103 Občianskeho zákonníka, vychádzajúc z ktorého, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti, pričom ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Poukazoval na rozsudok KS Trenčín, sp. zn. 5Co/256/2018 zo dňa 20.02.2019, ktorý v prípade právneho posúdenia začatia plynutia premlčacej doby podľa § 103 uzavrel, že premlčacia doba práva na zaplatenie zosplateného dlhu vo svetle § 103 OZ sa začína skôr ako dôjde k zosplateniu dlhu, začína plynúť dodatočne už odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, pre ktorú bol dlh zosplatený. Tiež poukázal na rozsudok KS Banská Bystrica, č.k. 16Co/95/2018 zo dňa 13.09.2018, ktorý sa rovnako stotožnil s okamihom začatia plynutia premlčania práva veriteľa v tom zmysle, že ak zákon vymedzuje podmienku omeškania splátky spotrebiteľa, myslí tým omeškanie v poradí prvej splátky za predpokladu, že táto nebude spotrebiteľom uhradená.

7. Žalovaný nevyužil svoje právo písomne sa vyjadriť k odvolaniu žalobcu.

8. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že s jeho tvrdeniami uvedenými v odvolaní nesúhlasí, považuje ich za nedôvodné. Z prehľadu omeškaných splátok vyplýva, že žalovaný sa pred zosplatením úveru k 25.11.2019 dostal do omeškania s úhradou splátok splatných k 20.08.2019, k 20.09.2019, k 21.10.2019 a 20.11.2019, pričom vzhľadom na omeškanie s úhradou anuitnej splátky splatnej k 20.08.2019 bol ku dňu zosplatenia 25.11.2019 v omeškaní so zaplatením tejto splátky dlhšie ako tri mesiace, teda žaloba podaná dňa 13.12.2019 na základe neuhradenej splátky splatnej k 20.08.2019 bola podaná včas, počas plynutia lehôt uvedených v ust. § 100, § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka.

9. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolania podali v zákonnej lehote strany v spore, v neprospech ktorých bola tá, ktorá odvolaním napadnutá časť rozhodnutia vydaná podľa § 359 CSP, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

10. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v celom rozsahu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

11. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, existenciu ktorej vady nezistil, a odvolatelia ju tiež ani netvrdili.

12. V posudzovanej veci súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím žalobe v rozsahu výroku I. vyhovel (čo do časti zistenej nesplatené istiny poskytnutého úveru) vyhodnotiac súčasne žalovaným vznesenú námietku premlčania ako neúčinnú, výrokom II. posúdiac úver ako bezúročný a bez poplatkov pre absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o úvere uvedenej v ust. § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSpÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a výrokom III. o trovách konania medzi stranami sporu rozhodol tak, že žalobca má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu jeho čistého úspechu vo veci (23,64%).

13. Žalobca, ako aj žalovaný v odvolaní namietajú nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia (žalobca v časti vzťahujúcej sa k záverom o bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru, žalovaný v časti vzťahujúcej sa k neúčinnosti vznesenej námietky premlčania), čo možno subsumovať pod odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ resp. d/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, resp. existencia inej vady), žalovaný navyše namietá nesprávne právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v jeho vyhovujúcej časti (výrok I.) posúdiac ním vznesenú námietku premlčania ako neúčinnú (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP), žalobca namietajúc nesprávne skutkové právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v jeho zamietajúcej časti (výrok II.) majúce pôvod v závere o absencii obligatórnych náležitostí zmluvy

daných ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP) a v konečnom dôsledku tiež porušenie práva na spravodlivý proces pre nesprávny procesný postup súdu, ktorý vzhliadal v tom, že súd ho nevyzval na doplnenie, resp. odstránenie väd žaloby podľa § 129 ods. 1 CSP, následkom čoho nemohol jednak opoznať predbežný právny názor súdu, doplniť rozhodujúce skutočnosti, či predložiť dôkazy na protiargumentáciu predbežného právneho názoru súdu v danej otázke s následkom vydania pre neho prekvapujúceho rozhodnutia.

14. Primárne sa odvolací súd zaoberal odvolateľmi uplatňovanými odvolacími dôvodmi uvedenými v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a d/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces ako dôsledok nesprávneho procesného postupu súdu a existencia inej vady spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej), ktorých naplnenie posúdiac obsah odvolaní vzhliadajú v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia (každý v jeho inej časti).

15. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného odvolacieho dôvodu treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na splnenie mandukáčnej (poučovacej) povinnosti súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na vydanie predvídateľného rozhodnutia, či na zachovanie rovnosti strán v konaní.

16. Pokiaľ ide o možné nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, nemožno pochybovať, že odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR. Avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo (ne)vyhovené uplatnenému nároku, čím je pre účastníkov veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné.

17. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia (nedostatok dôvodov) však bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, ale za tzv. inú vadu konania, (viď R 111/1998), čím sa zaoberalo tiež Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“, vychádzajúc z ktorého teda len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie spočívajúci v porušení práva na spravodlivý proces (predtým v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom) uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, ktorou táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ho ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

18. Preskúmaním obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhliadol dôvodnosť jednak pre uplatnenie druhej vety citovaného stanoviska R 2/2016, ale odôvodnenie napadnutého rozhodnutia netrpí ani takými nedostatkami, ktoré by boli spôsobile k záveru o existencii tzv. inej vady konania, čím z hľadiska tejto námietky (o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia) nedošlo k naplneniu tak odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 pod písm. b/, ale tiež ani pod písm. d/ CSP.

19. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal v princípe dostatočnú odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej v parametroch daných ust. § 220 ods. 2 CSP. Skutočnosť, že odvolatelia sa s názormi súdu prvej inštancie nestotožňujú, nemôže sama o sebe viesť k záveru o neodôvodnenosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Všeobecný súd totiž nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní, rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu. Stačí teda, aby reagoval súd na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B) k naplneniu čoho v posudzovanej veci došlo.

20. V ďalšom naplnenie odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP vzhliadal žalobca v tom, že až zo samotného rozhodnutia zistil dôvod, pre ktorý súd posúdil úver ako bezúročný a bezpoplatkový (nezahrnutie poplatku za poistné do celkových nákladov a RPMN), naviac žalovaný v konaní ani netvrdil, že podmienkou uzatvorenia úverovej zmluvy bolo uzatvorenie poistenia, na čo odvolateľ ani nemal možnosť adekvátne reagovať protiargumentmi, či dôkazmi, čím bolo rozhodnutie v jeho zamietajúcej časti pre neho prekvapivým o to viac, že pred jeho vydaním ho súd prvej inštancie nevyzval na odstránenie väd podania (doplnenia skutkových tvrdení) postupom podľa § 129 ods. 1 CSP. 21. Tak, ako to uvádza vo svojom rozhodnutí tiež NS SR (uznesenie zo dňa 17.10.2011 pod sp.zn. 7Cdo 42/2010), so závermi ktorého sa odvolací súd plne identifikuje, konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Konanie pred súdom musí zabezpečiť pre účastníkov konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Na zabezpečenie tejto ochrany priznáva Civilný sporový poriadok účastníkovi viaceré procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcich. Civilný sporový poriadok stojí na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy, na čo však neslúži žalobcom požadovaný postup podľa § 129 CSP, ale procesný postup daný ust. § 181 ods. 2 CSP, vychádzajúc z ktorého po úkonoch podľa ods. 1 uvedeného ustanovenia súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná a súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci, čím je vytvorený priestor stranám produkovať argumenty, či dôkazy na jeho zvrátenie, čo však samozrejme predpokladá z hľadiska jeho naplnenia, že toto svoje právo aj aktívne využijú. Ich pasivita v tomto smere, však rozhodne nemôže ísť na ťarchu správnosti procesného postupu súdu prvej inštancie.

22. V posudzovanej veci odvolací súd z obsahu spisového materiálu zistil, že súd prvej inštancie na prejednanie veci nariadil pojednávanie na deň 03.11.2020 o 8:00 hod., predvolanie na ktoré žalobca prevzal ako vyplýva z pripojenej doručky dňa 02.10.2020, čo znamená teda, že bol predvolaný riadne a včas. Ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania, žalobca sa na pojednávanie napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavil, svoju neúčast na pojednávaní ospravedlnil (v písomnom ospravedlnení sa uvádza, že sa ospravedľuje aj z účasti na prípadných všetkých ďalších nariadených pojednávaniach) a súhlasí s tým, aby súd rozhodol aj bez jeho účasti. Z obsahu zápisnice tiež vyplýva, že súd prvej inštancie dôsledne a precízne postupoval podľa ust. § 181 ods. 2 CSP, určil skutkové tvrdenia, ktoré medzi stranami sú sporné, ktoré nesporné, oboznámil tiež predbežné právne posúdenie veci a to v zmysle tých skutkových a právnych záverov, na ktorých identicky aj samotné odôvodnenie vydaného rozhodnutia (tiež v jeho zamietajúcej časti) založil. Nie je teda pravdou odvolacie tvrdenie žalobcu, že súd prvej inštancie mu svojim procesným postupom znemožnil realizovať jeho procesné práva, konkrétne, že nemal možnosť sa vyjadriť, resp. protiargumentovať, či produkovať dôkazy, týkajúce sa poistenia úveru, podľa jeho úvahy spôsobilé právny názor súdu prvej inštancie a to dokonca v štádiu jeho predbežného oboznámenia zvrátiť. Všetky procesné práva žalobcu takto

totiž boli zachované a pokiaľ sa on dobrovoľne na pojednávaní nezúčastnil, pripraviac sa tak o svoje právo byť oboznámený s predbežným právnym posúdením veci súdom a následne tiež využitie priestoru na produkovanie tvrdení, či dôkazov na jeho zvrátenie, nemôže to ísť rozhodne na ťarchu súdu či samotného žalovaného, ale výlučne len samotného žalobcu, keďže to bol jedine on, ktorý sa svoju dobrovoľnou neúčastou na pojednávaní realizácie svojich procesných práv v tomto smere vzdal, a preto ani napadnuté rozhodnutie nemôže byť vo vzťahu k nemu považované udržateľne za prekvapivé, keďže mal priestor tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnuť na ich preukázanie dôkazy, ktorý v dôsledku svojej nečinnosti nevyužil.

23. V nadväznosti na to, odvolací súd v súvislosti s nedostatočným využívaním procesných oprávnení žalobcom, dáva do jeho pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou, keďže je predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu svoje práva strácať, čo platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení vrátane využitia práva zúčastniť sa prejednávania veci a oboznámenia sa s predbežným právnym posúdením veci zo strany súdu a následne v reakcii naň tiež práva produkovania tvrdení, návrhov na dokazovanie, predkladania dôkazov a pod., ktoré by mohli byť spôsobilé predbežný právny názor súdu zvrátiť.

24. Nedôvodne tiež žalobca namieta, že súd mal postupovať podľa § 129 ods. 1, 2 CSP.

25. Civilné sporové konanie je ovládané dispozičnou zásadou a začína výlučne na základe žaloby, ktorá musí obsahovať všeobecné náležitosti v súlade s ustanovením § 127 ods.1 CSP (a/ ktorému súdu je určené, b/ kto ho robí, c/ ktorej veci sa týka, d/ čo sa ním sleduje, e/ podpis) a § 132 ods.1 CSP (okrem všeobecných náležitostí podania musí byť uvedené označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh - petit, t.j. ako žiada žalobca rozhodnúť). Iba formálne spôsobilá žaloba je základným predpokladom vecného prejednávania veci. Uvedené náležitosti sú stanovené obligatórne a ak v podaní vo veci samej (žalobe) absentujú celkom, či sú nezrozumiteľné, súd je povinný postarať sa o odstránenie týchto nedostatkov, a to postupom podľa § 129 ods.1, 2 CSP, t.j. uznesením vyzvať toho, kto podanie urobil, aby ho doplnil alebo opravil v lehote ktorú určí, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní, v ktorom tiež uvedie, v čom je podanie neúplné alebo nezrozumiteľné a ako ho treba opraviť alebo doplniť a poučí ho o možnosti podanie v prípade nečinnosti odmietnuť (§ 129 ods. 3 CSP). Pri rozhodovaní podľa uvedeného procesného ustanovenia však súd môže posudzovať len splnenie formálnych náležitostí podania (žaloby) uvedených v ust. § 127 CSP, v ust. § 132 a nasl. CSP (nemôže posudzovať nedôvodnosť, neopodstatnenosť žaloby, pretože to je dôvod pre jej zamietnutie). Dotknuté ustanovenie CSP ukladá povinnosť žalobcovi produkovať skutkové tvrdenia a pripojiť k žalobe listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, ich neprodukovanie v rozsahu opodstatňujúcom vyhoveniu žalobe, či nepredloženie takýchto dôkazov, však nepredstavuje prekážku, pre ktorú nemožno pokračovať v konaní, pretože tieto dôkazy môžu byť predložené súdu kedykoľvek v priebehu konania. Je vecou výlučne racionálneho posúdenia žalobcu, aké skutkové tvrdenia na podporu uplatneného nároku bude produkovať a akými dôkazmi ich podloží a tiež v akom štádiu konania (samozrejme v limitoch daných zákonnou koncentráciou) to urobí. Bremeno tvrdenia a dôkazu a ich absencia sa môže premietnuť jedine v neunesení dôkazného bremena a následnom zamietnutí žalobného návrhu ako celku, či jeho časti, ale nie v postupe podľa § 129 CSP, nepredloženie dôkazu, či absencia tvrdení upevňujúcich pozíciu žalobcu totiž ani na výzvu súdu, nemohlo mať ani následok v podobe odmietnutia žaloby bez meritórneho prejednávania veci. V posudzovanej veci žaloba spĺňala formálne náležitosti (bola formálne spôsobilá), teda nebol dôvod na odvolateľom požadovaný postup. Z uvedeného dôvodu je tak vyššie produkováná odvolacia námietka nedôvodnou. Možno len skonštatovať, že aké skutkové tvrdenia a listinné dôkazy žalobca produkoval, z takých súd prvej inštancie vychádzal.

26. Postupom súdu prvej inštancie tak nedošlo ani vo vzťahu k vyššie uvedeným námietkam k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil odvolateľovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo vo vzťahu k nemu k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

27. V ďalšom odvolací súd podrobil napadnuté rozhodnutie vecnému prieskumu z hľadiska odvolateľmi uplatnených odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery).

28. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

29. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

30. Vyššie uvedené odvolacie námietky oboch odvolateľov vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie tak v jeho vyhovujúcej, ako aj zamietajúcej časti a v konečnom dôsledku aj súvisiacej o trovách konania. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď predovšetkým právny vzťah založený zmluvou o úvere posúdil ako spotrebiteľský (§ 52 a nasl. OZ), vyžadujúci si jeho podriadenie normám spotrebiteľského práva (tiež zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, t.j. 27.09.2016) a po zistení, že nárok žalobcu v rozsahu nesplatennej istiny nie je premlčaný, správne stanoviac počiatok plynutia premlčania odo dňa zročnosti prvej nesplnenej splátky, pre ktorú tiež došlo k zosplatneniu dlhu, za aplikácie ust. § 103 Občianskeho zákonníka v spojitosti s ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka žalobe v rozsahu nároku na nesplatenú istinu opodstatnene vyhovel. Rovnako za správny odvolací súd považuje jeho záver o absencii obligatórnych náležitostí zmluvy o úvere uvedených v ust. § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSpÚ (o. i. tiež nesprávne uvedenie RPMN a celkových nákladov na úver) s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (§ 11 ods. 1 písm. b/ a d/ ZoSpÚ), čo nad rámec nesplatennej istiny dôvodne indikovalo k zamietavému rozhodnutiu prevyšujúcej časti žaloby. V konečnom dôsledku vzhľadom na čistý úspech žalobcu v spore, dôvodne tomuto v jeho rozsahu (23,64%) priznal tiež nárok na náhradu trov konania voči žalovanému (§ 255 ods. 1 CSP). Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie ako už bolo uvedené aj v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia, tiež dostatočne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach na tieto poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky pre strany známe fakty spolu so správnou citáciou právnych predpisov, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre uskutočnenie odvolacieho prieskumu a potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu.

31. Nad rámec uvedeného vo vzťahu primárne k odvolacím námietkam žalovaného vzťahujúcim sa k posúdeniu možných účinkov ním vznesenej námietky premlčania odvolací súd uvádza, že tieto nie sú dôvodné, teda spôsobilé privodiť v prospech žalovaného priaznivejšie rozhodnutie v jeho odvolaním dotknutej časti rozhodnutia (vyhovujúci výrok I.).

32. Žalovaný sa totiž v konaní prostredníctvom odvolacích námietok dovoľáva „odlišného“ posúdenia počiatku plynutia premlčania vo vzťahu k uplatnenému nároku (zosplatnenému dlhu) tvrdiac, že správne tento počiatok s odkazom na § 103 Občianskeho zákonníka, vychádzajúc z ktorého, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti, pričom

ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky v súvislosti s čím poukazuje na závery rozsudku KS Trenčín, sp. zn. 5Co/256/2018 zo dňa 20.02.2019, ktorý v prípade právneho posúdenia začatia plynutia premlčacej doby podľa § 103 OZ uzavrel, že premlčacia doba práva na zaplatenie zosplateného dlhu vo svetle § 103 OZ sa začína skôr ako dôjde k zosplateniu dlhu, začína plynúť dodatočne už odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, pre ktorú bol dlh zosplatený, tiež poukazuje na rozsudok KS Banská Bystrica, č.k. 16Co/95/2018 zo dňa 13.09.2018, ktorý sa rovnako stotožnil s okamihom začatia plynutia premlčania práva veriteľa v tom zmysle, že ak zákon vymedzuje podmienku omeškania splátky spotrebiteľa, myslí tým omeškanie v poradií prvej splátky za predpokladu, že táto nebude spotrebiteľom uhradená.

33. Odvolacie námietky žalovaného však nemajú oporu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, keďže vychádzajúc z neho súd prvej inštancie neúčinnosť žalovaným vznesenej námietky premlčania posudzoval práve vo svetle ust. § 103 OZ interpretujúc ho spôsobom plne identickým so závermi rozhodnutí odvolacích súdov, na ktoré sa tento odvoláva a ktoré tiež odvolací súd považuje za správne. Súd prvej inštancie zakladá záver o neúčinnosti námietky na zisteniach, že žalobca pristúpil k zosplateniu úveru potom, ako žalovaný neuhradil riadne a včas splátku splatnú do 20.8.2019, na ktorú skutočnosť žalovaného dňa 20.09.2019 upozornil a dňa 25.11.2019 (potom ako žalovaný omeškanú splátku neuhradil) k samotnému zosplateniu aj pristúpil. Žaloba bola podaná dňa 13.12.2019, t.j. včas počas plynutia lehôt uvedených v ust. § 100, 101 a § 103 Občianskeho zákonníka, počiatok ktorej premlčacej doby súd teda neodvodzuje od momentu zosplatenia dlhu, ale už od zročnosti zistenej prvej nesplnenej splátky, pre ktorú tiež aj došlo k zosplateniu dlhu. Možno sa identifikovať tak so súdom prvej inštancie, ako aj samotným žalobcom, že z prehľadu omeškaných splátok vyplýva, že žalovaný sa pred zosplatením úveru k 25.11.2019 dostal do omeškania s úhradou splátok splatných k 20.08.2019, k 20.09.2019, k 21.10.2019 a 20.11.2019, pričom vzhľadom na omeškanie s úhradou anuitnej splátky splatnej k 20.08.2019 bol ku dňu zosplatenia 25.11.2019 v omeškaní so zaplatením tejto splátky dlhšie ako tri mesiace, teda žaloba podaná dňa 13.12.2019 na základe neuhradenej splátky splatnej k 20.08.2019 bola podaná včas, počas plynutia lehôt uvedených v ust. § 100, § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka, pričom samotný žalovaný v tomto smere ani odlišné skutočnosti v odvolaní netvrdil. Pokiaľ v samotnej vznesenej námietke premlčania pred súdom prvej inštancie tvrdil (v odvolacom konaní tým však neargumentoval), že sa žalovaný dostal do omeškania ako s prvou splátkou už splatnou dňa 20.10.2016, správne si súd prvej inštancie túto argumentáciu neosvojil a z tejto nevychádzal pri posudzovaní počiatku plynutia premlčania (ani nemohol), keďže z predložených listín vyplýva, že táto splátka bola už dňa 25.10.2016 uhradená.

34. Identicky však odvolací súd ako nedôvodné vyhodnotil tiež odvolacie námietky žalobcu, smerujúce voči skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie v jeho zamietajúcej časti (výrok II.) majúcim pôvod v posúdení úveru ako bezúročného a bez poplatkov pre absenciu obligatórnych náležitostí predpísaných ust. § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSpÚ.

35. Nemožno pochybovať, že vychádzajúc z ust. § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSpÚ účinného v čase uzatvorenia zmluvy je vyžadované, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere boli pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru uvedené tiež obligatórne náležitosti, a to ročná percentuálna miera nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere s tým, že sa zároveň musia uviesť v zmluve všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Nemožno rovnako pochybovať ani o tom, že zmyslom a účelom tohto ustanovenia (vo svetle tiež článku 10 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice rady 87/102/EHS) je jednak umožniť kontrolu správnosti postupu poskytovateľa spotrebiteľského úveru pri vypočítaní RPMN zo strany orgánov kontroly vrátane súdov, ale súčasne tiež informovať spotrebiteľa o výške nákladov, ktoré bude musieť v spojitosti s úverom vynaložiť, ale tiež o spôsobe, akým si môže overiť, či výsledná v zmluve uvedená RPMN je vypočítaná správne z údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, k naplneniu čoho však podľa názoru odvolacieho súdu v konkrétnostiach posudzovanej veci nedošlo, a to nad rámec dôvodov uvádzaných súdom prvej inštancie aj z ďalšieho dôvodu.

36. Žalobca namieta nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie o absencii obligatórnych náležitostí v zmluve daných ust. § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSpÚ, resp. ich nesprávne uvedenie (v zmysle že do nich nebol zahrnutý poplatok za poistenie) dôvodiac, že jeho povinnosťou nebolo tak do RPMN, ako ani

celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť zahrnúť poplatok za poistenie, keďže dojednanie poistenia nebolo podmienkou poskytnutia úveru (§ 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch). Nespochybnuje teda (dokonca to priamo tvrdí v odvolaní), že celková čiastka, ktorú musí žalovaný zaplatiť uvedená v zmluve zodpovedá len násobku počtu splátok a výšky splátok a súčtu s poplatkom za poskytnutie úveru, čo predstavuje čiastku 9.036,96 eur, v ktorej nie je zahrnutý poplatok za poistenie, rovnako nespochybňuje, že do výpočtu RPMN uvedenej v zmluve poplatok za poistenie zahrnutý nebol. Logicky teda pri jeho zahrnutí, nevyhnutne údaj o RPMN musí byť vyšší, ako je uvedený v zmluve.

37. Je pravdou, že náklady na poistné nie sú súčasťou celkových nákladov podľa § 2 písm. g/ vtedy, ak uzavretím poistného nebolo podmienené získanie spotrebiteľského úveru, alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok, pričom sa možno stotožniť so súdom prvej inštancie v tom, že tak povinnosť tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno preukázania takéhoto stavu, ktorý poplatok za poistenie diskvalifikuje z jeho zahrnutia do celkových nákladov, neovplyvňujúc ním aj správnosť údajov o RPMN jednoznačne zaťažuje dodávateľa, rozhodne nie spotrebiteľa. V posudzovanej veci dohoda o poistení nie je koncipovaná samostatne, ale je zvolená taká formulárová konštrukcia zmluvy, do obsahu ktorej je (tiež samotnej žiadosti o úver) kompilovaná aj dohoda o poistení pri navrhovaných ostatných podmienkach úveru, pričom zmluva neobsahuje žiadne ustanovenie formulované spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosť o tom, že úver za navrhovaných a poskytnutých podmienok, by bol žalovanému poskytnutý aj v prípade, ak by dohodu o poistení, ktorá je súčasťou zmluvy bol odmietol. V prospech odlišného záveru nenasvedčuje ani odvolateľom podsúvané ustanovenie zmluvy, v zmysle ktorého na poistenie nemá dlžník právny nárok, keďže dotknutú otázku nezodpovedá. Za týchto okolností, pri absencii protiargumentácie žalobcu pred súdom prvej inštancie v limitoch daných zákonnou koncentráciou konania a to napriek tomu, že mal možnosť byť oboznámený aj s v tomto duchu produkovaným predbežným právnym posúdením veci, pri nevyužití priestoru na jeho spochybnenie v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, s ingerenciou na ochranu spotrebiteľa, odvolací súd považuje súdom prvej inštancie vyvodené dôsledky z nesprávne uvedených údajov o RPMN a celkových nákladoch na úver (pre nezahrnutie nákladov na poistné) za správne. Pokiaľ žalobca v tomto smere ťažiskovú argumentáciu podloženú tiež dôkazmi (inými zmluvami obdobného typu) produkuje až v odvolacom konaní, táto je diskvalifikovaná z odvolacieho prieskumu, keďže ako tzv. novoty nespĺňa zákonné predpoklady dané ust. § 366 CSP pre odlišný postup odvolacieho súdu. Ich nepredloženie v konaní pred súdom prvej inštancie totiž nebolo dôsledkom objektívnej nemožnosti ich predloženia, ale dôsledkom nečinnosti žalobcu v potrebnom rozsahu využívať svoje procesné oprávnenia vrátane účasti na pojednávaní, využitia práva na oboznámenie sa s predbežným právnym posúdením uplatneného nároku a v konečnom dôsledku absencie akejkoľvek následnej protiargumentácie spôsobilej takýto predbežný právny názor ovplyvniť.

38. Nad rámec uvedeného však paradoxne obsah samotných odvolacích námietok žalobcu nasvedčuje v prospech záveru o vadách obligatórnych náležitostiach zmluvy predpísaných ust. § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSpÚ, neumožňujúcich naplnenie zmyslu a účelu, pre ktoré boli zákonodarcom predpísané, t.j. prístup spotrebiteľa k jeho dostatočnej informovanosti a možnosti objektívne opoznať svoju úverovú zaťaženosť. Žalobca totiž namieta, že z odôvodnenia rozhodnutia nemožno opoznať spôsob výpočtu RPMN súdom, a teda aj posúdiť správnosť údajov o skutočnej RPMN zistenej súdom a to pre neuvedenie matematického vzorca a tiež samotného konkrétneho výpočtu, keď za nepreskúmateľný považoval bez ďalšieho len odkaz súdu na internetovú kalkulačku výpočtu RPMN. Nad rámec toho, že nie je pravdou, že súd prvej inštancie sa obmedzil v odôvodnení vzťahujúcim sa k RPMN len na odkaz na internetovú kalkulačku, ale v konkrétosti uviedol, že nesprávnosť RPMN (rozdielnosť oproti RPMN v zmluve, kde je uvedená nižšie, teda v neprospech spotrebiteľa) má pôvod v nezakompilovaní poplatkov za poistenie do výpočtu RPMN, čo žalobca nielen nespochybnil, ale výslovne priznal, čím udržateľne nemôže byť súdom zistený výpočet pre neho nepreskúmateľným, významným v okolnostiach posudzovanej veci je, že žalobca napriek tomu, že ide o subjekt dlhoročne pôsobiaci v bankových službách, poskytujúci dlhodobu v rámci nich tiež spotrebiteľské úvery, teda prakticky denne pri koncipovaní spotrebiteľských úverových zmlúv na profesionálnej úrovni narábajúci s údajmi o RPMN a predpokladoch potrebných na ich výpočet, pre vlastné opoznanie spôsobu výpočtu RPMN súdom a overenie jeho správnosti, považuje za potrebné mať k dispozícii nielen matematický vzorec, podľa ktorého súd výpočet realizoval, ale tiež konkrétny výpočet, teda vzorec s dosadením konkrétnych premenných do neho. Vychádzajúc z obsahu zmluvy, on sám však do zmluvy za účelom splnenia si zákonnej povinnosti informovať spotrebiteľa, nezakompiloval ani matematický vzorec, podľa ktorého k údajom o RPMN uvedenému v zmluve dospel, ani konkrétny výpočet (vzorec s dosadením konkrétnych premenných). Udržateľne tak potom možno konštatovať, že

za týchto okolností nenaplnil aj z tohto dôvodu zmysel a účel ust. § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSpÚ pokiaľ ide o údaj o RPMN, čo sa rovná výsledku, ako keby tento údaj v zmluve nebol uvedený vôbec.

39. Pri posudzovaní tejto otázky je potrebné si totiž uvedomiť, že ročnou percentuálnou mierou nákladov sú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19 zákona č. 129/2010 Z. z. a tak významnosť tohto údaju pre spotrebiteľa a tým aj dôraz na pre spotrebiteľa opoznatelné uvedenie tohto údaju v zmluve vrátane predpokladov na jeho výpočet a spôsob jeho výpočtu spočíva v tom, že ročná percentuálna miera nákladov je základný porovnávací údaj, ktorý spotrebiteľovi umožňuje jednoduché porovnanie nákladov na spotrebiteľský úver, o ktorom spotrebiteľ uvažuje, s nákladmi na spotrebiteľské úvery, ktoré ponúkajú iní poskytovatelia úverov. Jeho nesprávne uvedenie, či pre spotrebiteľa neidentifikovateľný spôsob jeho výpočtu, či neidentifikovanie konkrétnych údajov, ktoré k výpočtu sú použité, narušuje prístup spotrebiteľa k výkonu tohto jeho práva, prípadne jeho ekonomické správanie tak, že tento môže bez dostatočnej informovanosti urobiť rozhodnutie, ktoré by inak neurobil.

40. Pravdou síce je, že samotné znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSpÚ v zmysle jeho znenia výslovne nevyžaduje uviesť v zmluve priamo vzorec výpočtu RPMN, ani samotnú konkrétnu rovnicu po dosadení údajov do tohto vzorca, na základe ktorej je RPMN vypočítaná, odvolací súd však zastáva názor, že ich neuvedenie popiera samotný zmysel a účel tejto právnej úpravy. Za splnenú totiž nemožno považovať vyššie uvedenú zákonnú podmienku v prípade, ak síce z hľadiska vedomosti dodávateľa, či súdu ako práva znalého, sú v zmluve uvedené veličiny, ktoré boli pri výpočte RPMN použité (výška splátky, frekvencia splátky, doba trvania zmluvy a ďalšie) a súd aj dodávateľ sú schopní ich z hľadiska ich účelu takto identifikovať ako predpoklady pre jej výpočet, pokiaľ v zmluve nie sú konkretizované premenné použité k výpočtu prostredníctvom znázornenia spôsobu výpočtu, teda ich použitia na daný účel (prostredníctvom uvedenia reprezentatívneho výpočtu), majú pre spotrebiteľa z hľadiska naplnenia informačného účelu prakticky nulovú výpovednú hodnotu, dôsledkom čoho nemožno udržateľne prijať záver o naplnení dotknutej obligatórnej náležitosti v zmluve. Už samotný fakt, že pre naplnenie povinnosti dodávateľa uvedenej v § 4 ods. 1 písm. g/ ZoSpÚ zákon vyžaduje informovať spotrebiteľa nielen o výške RPMN, ale vyžaduje jej znázornenie pomocou reprezentatívneho výkladu, v ktorom musia byť uvedené všetky predpoklady použité na výpočet tejto RPMN, nasvedčuje v prospech vyššie uvedenej interpretácie. Pri absencii takéhoto znázornenia je totiž ťažko predstaviteľné, že priemerný spotrebiteľ by si mohol správnosť výpočtu RPMN overiť, na čo vlastne v uvedenom ustanovení zákonodarcia priamo reaguje a spotrebiteľa v tomto smere takto chráni. V prospech správnosti týchto úvah nasvedčuje jednoznačne aj spomínaná odvolacia argumentácia žalobcu, ktorý sám (napriek tomu že nie je len priemerný spotrebiteľ) jednoznačne z hľadiska opoznatelnosti výpočtu RPMN považuje za nevyhnutné mať k dispozícii tak matematický vzorec, ako aj konkrétny výpočet.

41. Záverom odvolací súd poukazuje tiež na to, že v prospech opodstatnenosti vyššie uvedenej interpretácie tejto problematiky odvolacím súdom, nasvedčujú tiež závery rozsudku SD EÚ vo veci C-448/17 Danko, vychádzajúc z ktorých rovnako ako neuvedenie RPMN v zmluve o úvere sa musí posudzovať situácia, keď zmluva obsahuje iba matematický vzorec výpočtu tejto RPMN, ktorý nie je doplnený údajmi nevyhnutnými na uskutočnenie tohto výpočtu, čo má rovnaké dôsledky, ako keby RPMN v zmluve uvedená nebola vôbec, pričom v konkrétnostiach posudzovanej veci absentuje v zmluve tak vzorec, ako aj samotný výpočet, čo má rovnaký následok z hľadiska reálnej možnosti spotrebiteľa overiť si správnosť tohto údaju a svoju zaťaženosť, ako keby tento údaj v zmluve nebol uvedený vôbec.

42. Vychádzajúc z vyššie uvedeného potom aj navyše z tohto dôvodu, je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov a pokiaľ súd prvej inštancie pre vady náležitostí daných ustanovením § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSpÚ žalobu v časti prevyšujúcej priznaný zostatok nesplatenej istiny zamietol, rozhodol správne.

43. Z vyššie uvedených dôvodov, keďže došiel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie postupoval tak pri posúdení premlčania, ako aj nedostatku obligatórnej náležitosti úverovej zmluvy s následkom záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru správne, jeho rozhodnutie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Žalobca ani žalovaný v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedli žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé k zmene, či zrušeniu napadnutého rozhodnutia, k čomu nie je spôsobilý ani poukaz žalobcu na rozhodnutia iných odvolacích súdov (z ktorých obsiahlo cituje, čo tvorí ťažiskovú časť jeho odvolania), keďže nimi odvolací súd v posudzovanej veci jednak

viazaný nie je a jednak súdom prvej inštancie prijaté závery, na ktorých založil svoje rozhodnutie vzhľadom na kumuláciu okolností posudzovanej veci, nie sú plne aplikovateľné.

44. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP tak, že stranám právo na ich náhradu nepriznal, keďže ani jedna zo strán v odvolacom konaní úspech vo vzťahu ku svojmu odvolaniu nezaznamenala.

45. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).